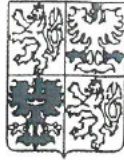

10 Ca 106 / 96 - 113

KRAJSKÝ SOUD České Budějovice	Příloha
Došlo 12 -12- 1997	
<i>11 myš</i>krát.....rubrik.....

II. ÚS 172/96

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu České republiky

Ústavní soud České republiky rozhodl v právní věci ústavní stížnosti [redacted] bytem [redacted], zast. advokátem JUDr. Josefem Sedláčkem, AK, Starobranská 4, Sumperk, proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 4. 1996, č.j. 10 Ca 106/96-28, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Okresního úřadu, pozemkového úřadu v Českém Krumlově ze dne 19. 1. 1996, č.j. 27831/96, za účasti Krajského soudu v Českých Budějovicích jako účastníka řízení a Okresního úřadu, pozemkového úřadu v Českém Krumlově, a Pozemkového fondu ČR, územní pracoviště Český Krumlov jako vedlejších účastníků řízení, mimo ústní jednání, t a k t o :

Návrh se o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Dne 25. 6. 1996 se navrhovatel obrátil na Ústavní soud s ústavní stížností proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen "krajský soud") ze dne 30. 4. 1996, č.j. 10 Ca 106/96-28, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Okresního úřadu, pozemkového úřadu v Českém Krumlově (dále jen "pozemkový úřad") ze dne 19. 1. 1996, č.j. 27831/96. Předmětem ústavní stížnosti byl postup obou uvedených orgánů veřejné moci v průběhu řízení o vydání zemědělských nemovitostí v katastrálním území [redacted]. Ohledně části z nich rozhodl pozemkový úřad, že nebyl prokázán žádný restituční titul podle § 6 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v tehdy platném znění. Tento názor potvrdil i ústavní stížností napadený rozsudek krajského soudu.

Podle názoru stěžovatele došlo k porušení jeho ústavně zaručených práv a svobod, neboť krajský soud neuvedl, podle jakého právního ustanovení přešly jeho nemovitosti na stát, když v roce 1956 žádný právní předpis neznal nabývací titul spočívající v odevzdání nemovitosti. Vzdání se vlastnického práva podle § 132 zákona č. 141/1950 Sb. bylo vyloučeno, neboť přidělené nemovitosti nebylo možno podle § 5 odst. 2 Dekretu prezidenta republiky č. 28/1945 Sb. zcizit. Stěžovatelem dne 30. 3. 1956 podepsané listiny (zápis o vyúčtování s odcházejícím přidělcem a zápis o odevzdání usedlosti) nezachycují žádný právní úkon, kterým by přecházelo vlastnické právo na stát. Stát tak sporné nemovitosti převzal protiprávně a bez právního důvodu a jako své domnělé vlastnictví přidělil JZD Český Krumlov.

Dále krajský soud neuznal námitku stěžovatele, že šlo současně o případ perzekuce. Neměl důvod se prosperující usedlosti vzdávat a nebyla v tomto směru doložena žádná jeho iniciativa. Navíc byl ONV v Českém Krumlově označen za kulaka.

Proto se domnívá, že v jeho případě došlo k porušení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listiny"), když krajský soud převzal jako správnou argumentaci používanou státními orgány v 50. letech a tím zrelativizoval ochranu vlastnického práva. Dále v řízení u pozemkového úřadu nebyly vyslechnuty všechny žijící osoby a jím navržený dva svědci a byla vyslechnuta jedna svědkyně bez jeho přítomnosti. Tím došlo k porušení čl. 36 a čl. 38 Listiny.

Rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon navrhovateli k ochraně jeho práva poskytuje, nabylo právní moci 10. 5. 1996. Stížnost tedy byla v tomto případě podána včas. Stěžovatel byl zastoupen advokátem s plnou mocí pro řízení před Ústavním soudem. Stížnost byla shledána přípustnou.

Na základě vyžádaných vyjádření účastníka a vedlejších účastníků (město Český Krumlov se vzdalo postavení vedlejšího účastníka), a zejména na základě vyžádaného obsáhlého spisového materiálu (dokumentace pozemkového úřadu - 22 položek, spis krajského soudu, sp. zn. 10 Ca 106/96) Ústavní soud posoudil opodstatněnost ústavní stížnosti a došel přitom k následujícím závěrům.

Ústavní soud jako "*soudní orgán ochrany ústavnosti*" podle čl. 83 Ústavy ČR není další soudní instancí. Proto není oprávněn hodnotit hodnocení důkazů obecnými soudy, i kdyby s ním nesouhlasil. Přezkoumávat rozhodnutí obecných soudů může jen tehdy, pokud jejich rozhodovací činností současně došlo k zásahu do ústavně zaručených základních práv a svobod ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy ČR.

Krajský soud se vypořádal se všemi námitkami stěžovatele, které jsou nyní znovu předkládány k posouzení Ústavnímu soudu. Zjistil, za jakých okolností došlo k převzetí sporných nemovitostí státem a vyložil to z hlediska tehdy platných předpisů (§ 132 zákona č. 141/1950 Sb.) i s přihlédnutím k zvláštnostem zákonných podmínek, za nichž byly podle Dekretu prezidenta republiky č. 28/1945 Sb. přiděly poskytovány. Vyšel z tehdy platného stavu, kdy obecné právní předpisy taxativně neupravovaly způsoby pozbytí vlastnictví a stály na stanovisku, že jde o projev vlastníkovy libovůle, a vzdání se vlastnictví vyloučily jen v případě věcí, které nebyly volně zcizitelné. Náležitým způsobem se též v odůvodnění rozsudku vypořádal s námitkami stěžovatele. Zhodnotil v mezích ustanovení § 132 o.s.ř. časové souvislosti odevzdání přídělů státu, okolnosti zdravotního stavu stěžovatele, toho, že na jeho usedlosti hospodařili jeho příbuzní, kdežto on sám pracoval na doporučení lékaře v té době již téměř tři roky jako pracovník krajské hygienické stanice. Posoudil též uváděné příklady perzekuce s ohledem na dobu, kdy došlo k odevzdání usedlosti a použil k tomu dostupné důkazní prostředky, jak mu to § 132 o.s.ř. předepisuje.

Ústavní soud zde proto konstatuje, že postup v soudním řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad jiných než ústavních předpisů (jako jsou v předmětné věci zákon č. 229/1991 Sb., v platném znění, občanský zákoník z roku 1950, správní řád či Dekret prezidenta republiky č. 28/1945 Sb.) a jejich aplikace při řešení konkrétního případu proto byly v kompetenci krajského soudu, který je součástí soudní soustavy ve smyslu čl. 91 odst. 1 Ústavy ČR. Je to v plném souladu s ústavním principem nezávislosti soudů (čl. 81 Ústavy ČR, čl. 36 odst. 1 Listiny). Tato zásada má význam i pro otázku hodnocení důkazů provedených krajským soudem. Ústavní

soud by mohl vzhledem k zásadě přimosti dokazování provedené důkazy hodnotit odchylně od hodnocení učiněného obecnými soudy jen tehdy, jestliže by tyto důkazy provedl znovu. K tomu však v souzené věci nebyl důvod.

Ústavní soud dále zjistil, že námitky proti rozhodnutí pozemkového úřadu, včetně řízení před ním, stěžovatel mohl, a také skutečně uplatnil v řízení před krajským soudem, které proběhlo podle tehdy platného znění § 250f o.s.ř. veřejně v jeho přítomnosti, a kde měl možnost vyjádřit se k prováděným důkazům. Nebylo proto shledáno porušení čl. 36, ani čl. 38 Listiny, neboť stěžovateli nebylo odepřeno právo na soudní ochranu a měl rovněž možnost jednat před svým zákonným soudcem. Jestliže krajský soud došel k závěrům, že tím byly zhojeny vady řízení před pozemkovým úřadem, není to samo o sobě zásahem do jeho práv, pokud tím současně nedošlo k porušení ústavních principů spravedlivého soudního řízení, což Ústavní soud v daném případě neshledal.

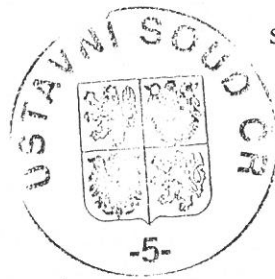
Pokud se dále stěžovatel dovolává zásahu proti postupu krajského soudu, kterým měl zrelativizovat ochranu vlastnického práva, a tím porušit vůči jeho osobě ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny, musí Ústavní soud konstatovat ve smyslu své ustálené judikatury, že při ochraně vlastnického práva musí jít zpravidla o vlastnické právo již konstituované, nikoli o tvrzený nárok na ně, jak je to pravidlem v případě restitučních sporů. Pouhý spor o vlastnictví, kde takové právo má být teprve konstituováno na základě jiných hmotněprávních předpisů, ústavně chráněn není a ani být nemůže.

Podle § 43 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, soudce zpravodaj mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením návrh odmítne, je-li zjevně neopodstatněný. Podmínky těchto ustanovení byly naplněny, soudci zpravodaji proto nezbylo, než návrh odmítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

V Brně dne 10. prosince 1997

Za správnost:

Vojtěch Cepl
soudce Ústavního soudu